

Tóthárpád Ferenc

Ujjgyakorlat

„Ma végre újra kék az ég!”
Habár ez kissé közhelyes
– mi végre, tulképp nem tudom –,
a szívem szinte már repes.

De persze, hogyha jó a sor
– s találunk hozzá rímeket –,
tudod, ha vers nem is, talán
egy ujjgyakorlat még lehet.

Az is talál, ki nem keres.
A renyhe rímek kellenek?
Akadnak még unott ragok:
a végén még celeb leszek.

Ha felkarol a média,
majd meztelenre vetkezem,
de mondok néhány Verset is,
ne száradjon a lelkemen.

Talán akad majd pár itész,
ki felfigyel, hogy: „Ja, igen...!
Egész ügyes... No, jó, legyen...!
Hát éppilyen kell, éppilyen!

Igen, legyen... ha már, ha már...”
De más e hónap-arculat?
Nos, üsse kő s egy pár kavics,
ha ujjgyakorlatnak marad...

TÓTHÁRPÁD FERENC (1958) Kőszegen élő író, költő, szerkesztő. Legutóbb megjelent kötete: *Fordul az ég* (2013).

Istené az áldás

(Asszonybőrben III.)

A számat is befogtad,
holott szavam se volt.
Csak tűrtem, tűrtem kábán,
ahogy már annyiszor.
A könnyeim se jöttek,
pedig, miként a kés,
belém nyilallt a kényszer,
a csapda-létezés.

Delíriumba mártott
erőszakod miatt
az újabb „kéjes éjen”
sem voltam, csak riadt,
alázott, vétlen asszony,
ki megtanulta már,
a napvilágon innen
a kínban nincs határ.

Az éjjel mocskos szennyét
le mosni sem tudom,
és gyónnom is... mi végre?
Nincs mit bevallanom.
Elrejtettem magamban
a titkot, mit tudok...
A szomszédos szobában
egy kisgyerek szuszog.

Mi lesz, ha majd megkérdi:
„Anyúúú, mi van veled?
Megint a könnytől ázik,
pirosba' ég szemed.”
Ha Istené az áldás,
az átokozás kié?
Ropogtató karok közt
leszek az ördögé.